

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasītāja prasījumi:

- atcelt atbildētāja 2016. gada 12. decembra Lēmuma (FINS-2017-30) par priekšfinansējuma samazināšanu līdz 33 % no noteiktās maksimālās summas, kā arī par rīkojumu noteikt garantiju;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: līgumu, kā arī to īstenošanā piemērojamo tiesību normu pārkāpums

- Prasītājs norāda, ka saskaņā ar Regulas (ES, EURATOM) Nr. 966/2012 ⁽¹⁾ 134. panta 2. punktu, kā arī ar Deleģētās regulas (ES) Nr. 1268/2012 ⁽²⁾ 206. panta 1. punktu mazas vērtības dotāciju gadījumā garantijas vispār nedrīkstētu pieprasīt.
- Turklāt nepastāvot atbildētāja nodrošinājuma interese, jo pret “Alliance for Peace and Freedom” (turpmāk tekstā – “APF”) vērstajam revīzijas pieprasījumam neesot nekādas nozīmes un tas acīmredzami ir nepamatots.
- Turklāt atbildētājs pret APF uzsāko revīzijas procedūru vairāk nekā pusgada garumā apzināti esot novilcinājis un līdz ar to pats radījis apgalvoto vajadzību pēc nodrošinājuma.
- Tālāk pasākumi esot nesamērīgi, jo prasītājs nespējot sniegt nodrošinājumu, un viņam finansiālā atbalsta nepiešķiršanas dēļ draudot ekonomiskās eksistences beigas, kas radot politiskās konkurences izkropļojumu. Tā, savukārt, esot nopietna iejaukšanās prasītāja pamattiesībās uz vārda un biedrošanās brīvību (Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. un 12. pants).

2. Otrais pamats: rīcības brīvības ļaunprātīga izmantošana

Prasītājs arī norāda uz atbildētāja rīcības brīvības ļaunprātīgu izmantošanu. Viņš uzskata, ka atbildētāja pieņemto pasākumu gadījumā runa ir tikai un vienīgi par politiski motivētām darbībām, lai sev nevēlamai politiskajai partijai, ieskaitot tai piederīgu nodibinājumu, atņemtu finansiālu atbalstu un tādējādi manipulētu ar politisku konkurenci Savienībā.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Regula (ES, Euratom) Nr. 966/2012 par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un par Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 atcelšanu (OV 2012, L 298, 1. lpp.)

⁽²⁾ Komisijas 2012. gada 29. oktobra Deleģētā regula (ES) Nr. 1268/2012 par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 966/2012 par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, piemērošanas noteikumiem (OV 2012, L 362, 1. lpp.)

Prasība, kas celta 2017. gada 12. janvārī – Landesbank Baden-Württemberg/SRB

(Lieta T-14/17)

(2017/C 063/54)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Landesbank Baden-Württemberg (Štutgarte, Vācija) (pārstāvji – H. Berger un K. Rübsamen, advokāti)

Atbildētājs: Vienotā noregulējuma valde (VNV)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Vienotā noregulējuma valdes 2016. gada 15. aprīļa Lēmumu par *ex ante* iemaksām vienota noregulējuma fondā 2016. gadā (SRB/ES/SRF/2016/06) un Vienotā noregulējuma valdes 2016. gada 20. maija Lēmumu par *ex ante* iemaksu vienoto noregulējumā fondā 2016. gadā pielāgošanu, papildinot valdes 2016. gada 15. aprīļa lēmumu par *ex ante* iemaksām vienota noregulējuma fondā 2016. gadā (SRB/ES/SRF/2016/13), ciktāl apstrīdētie lēmumi attiecas uz prasītājas iemaksām;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Pirmais pamats – LESD 296. panta 2. punkta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 41. panta 1. punkta un 2. punkta c) apakšpunkta pārkāpums, nepietiekami pamatojot apstrīdētos lēmumus.
2. Otrais pamats – tiesību tikt uzklusītam pārkāpums atbilstoši Hartas 41. panta 1. punktam un 2. punkta a) apakšpunktam, neuzklusot prasītāju pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas.
3. Trešais pamats – Direktīvas 2014/59/ES⁽¹⁾ 103. panta 7. punkta h) apakšpunkta, Regulas (ES) Nr. 575/2013⁽²⁾ 113. panta 7. punkta, Deleģētās regulas (ES) Nr. 2015/63⁽³⁾ 6. panta 5. punkta pirmā teikuma, Hartas 16. un 20. panta un samērīguma principa pārkāpums, piemērojot IPS (*Institutional Protection Scheme* [Institucionālās aizsardzības shēma]) indikatoram reizinātāju 0,556.

Trešā prasības pamata ietvaros prasītāja iebilst, ka atbildētājs tai nav pilnībā piemērojis IPS indikatoru. Institucionālās aizsardzības shēmas aizsargājošā iedarbība pastāvot visām dalībniecēm iestādēm aptveroši un vienlīdzīgi. Iestāžu diferencēšana IPS indikatora kontekstā esot pretēja sistēmai un patvaļīga. Arī prasītājas iekļaušana iestāžu grupā ar lielāko riska profilu esot acīmredzami nepamatota un patvaļīga.

4. Ceturtais pamats – Hartas 16. panta un samērīguma principa pārkāpums, piemērojot riska pielāgošanas reizinātāju

Turpinājumā prasītāja balstās uz to, ka valde ir pārkāpusi tās brīvību veikt uzņēmējdarbību un samērīguma principu, aprēķinot riska pielāgošanas reizinātājus, kas neatbilda prasītājas riska profilam, kas salīdzinājumā ar citām iestādēm ir labāks par vidusmēru.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Direktīva 2014/59/ES, ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regula (ES) Nr. 575/2013 par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.).

⁽³⁾ Komisijas 2014. gada 21. oktobra Deleģētā regula (ES) 2015/63, ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos (OV 2015, L 11, 44. lpp.)